

Myśleliście, że o Was zapomniałam? Nie ma tak łatwo. O interpunkcji jeszcze nie zostało wszystko powiedziane.

Znaki wyrażające emocje

Za znaki emocjonalno-znaczeniowe w polskiej interpunkcji uznaje się pytajnik, wykrzyknik i wielokropek.

Wielokropek

Wielokropek, czyli trzy kropki obok siebie, położone z linii poziomej wygląda tak „...” i oznacza urwanie toku mowy.

O, już jesteś? A myślałem, że... E, nieważne.

Wielokropka można użyć też w stylu żartobliwym, przed wyrazami, zwrotami, których czytelnik się nie spodziewa w celu zaznaczenia osłabienia nastroju, wprowadzenia rozczarowania, ironii lub komizmu.

Unoszę głowę, żeby spojrzeć w niebo, a ono jest... zielone... i pływają po nim czerwone rybki.

Mniej odpowiednia jest pauza mająca zaznaczyć podniosły nastrój.

Częstym błędem młodych twórców jest nadużywanie wielokropka. Należy pamiętać, że tekst nim pocięty traci na płynności, nieładnie wygląda i źle się go czyta, bo wtedy wielokropek traci swoje znaczenie i odbiorca ma problemy z interpretacją.

Wielokropka używa się też w miejscu wyrazów opuszczonych w cytowanym tekście. Wtedy bierzemy go w nawias, o tak – (...).

Wielokropek nigdy nie występuje w towarzystwie kropki ani przecinka.

Pytajnik

Pytajnik, czyli znak zapytania stawiamy na końcu wypowiedzi będącej pytaniem.

Która godzina? Daleko jeszcze?

Stosuję się go również na końcu wypowiedzi złożonej z pytań rozłącznych:

Czy to tu, czy to tam?

W zdaniach złożonych podrzędnie stosuje się go jedynie, kiedy zdanie nadrzędne pełni funkcję pytania.

napiszemy: *Czy mogę zapytać, co tutaj robisz?*

ale: *Zapytaj Marka, co tutaj robi.*

Pytajnika w nawiasie używamy dla poddania w wątpliwość treści poprzedniego wyrazu bądź zdania.

Wiele mówiono o jego zasługach (?) dla narodu.

Znak zapytania nie występuje w bezpośrednim towarzystwie kropki ani przecinka.

Wykrzyknik

Wykrzyknika używa się po okrzykach, zawołaniach oraz rozkazach i życzeniach, które mają silny ton uczuciowy lub chcemy je podkreślić.

Znajduje on również zastosowania w pytaniach o silnym tonie uczuciowym i wtedy najpierw stawiamy znak zapytania, później wykrzyknik. Nigdy na odwrót!

Gdy na początku zdania występuje wykrzyknienie bądź wołacz, stosuje się następującą interpunkcję:

1. Po wołaczu bądź wykrzyknieniu stawia się przecinek, a znak wykrzyknienia na końcu wypowiedzi:

Janku, chodź na obiad!

O, zobaczcie, kto nas odwiedził!

2. Po wołaczu lub wykrzyknieniu stawiamy wykrzyknik i umieszczamy go też na końcu następującej po nich wypowiedzi:

Janku! Chodź na obiad!

O! Zobaczcie, kto nas odwiedził!

Obie formy zapisu są poprawne.

3. W tekstach starych można znaleźć również wypowiedź zapisaną następująco:

Janku! chodź na obiad!

O! zobaczcie, kto nas odwiedził!

Taki zapis jest, oczywiście, poprawny, ale w dzisiejszych czasach już się od niego odchodzi, stosuje rzadko i wielu korektorów czy nauczycieli poprawi to, jako błąd.

Wykrzyknik w nawiasie stosuje się w celu podkreślenia ważności wypowiedzi.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.